Kohtulahendite kogumik

EUROOPA LIIDU AVALIKU TEENISTUSE KOHTU OTSUS (teine koda)

28. oktoober 2010*

Avalik teenistus — Ametnikud — Teenistusest vabastamise otsus — Hoolitsemiskohustus — Ametialane ebapädevus — Tervislikud põhjused

Kohtuasjas F-92/09,

mille ese on EÜ artikli 236 ja EA artikli 152 alusel esitatud hagi,

U, Euroopa Parlamendi endine ametnik, elukoht Luxembourg (Luksemburg), esindajad: advokaadid F. Moyse ja A. Salerno,

hageja,

versus

Euroopa Parlament, esindajad: S. Seyr, K. Zejdová ja J. F. de Wachter,

kostja,

AVALIKU TEENISTUSE KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees H. Tagaras, kohtunikud S. Van Raepenbusch (ettekandja) ja M. I. Rofes i Pujol,

kohtusekretär: ametnik R. Schiano,

arvestades kirjalikus menetluses ja 8. juuli 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

1 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Avaliku Teenistuse Kohtu kantseleisse 6. novembril 2009, paludes tühistada 6. juuli 2009. aasta otsus, millega Euroopa Parlament ta 1. septembrist 2009 teenistusest vabastas (edaspidi „vaidlustatud otsus”), ning mõista Euroopa Parlamendilt välja 15 000 euro suurune hüvitis mittevaralise kahju eest, mida ta enda hinnangul kandis.

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

Õiguslik raamistik

2 Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad”) artikli 9 lõige 6 sätestab:

„Ametialast ebapädevust käsitleva ühise nõuandekomitee arvamust taotletakse artikli 51 kohaldamiseks.”

3 Personalieeskirjade artikkel 24 sätestab:

„[Liit] aita[b] iga ametnikku, eelkõige menetluses sellise isiku vastu, kes esineb ähvarduste, solvavate või laimavate tegude või rünnakutega isiku või omandi vastu, mille all ametnik või tema pereliige kannatab ametniku ametiseisundi ja kohustuste tõttu.

[Liit] kompenseeri[b] ametnikule sellistel juhtudel kantud kahju niivõrd, kuivõrd töötaja ise ei ole teadlikult ega tõsise hooletuse tõttu kahju tekitanud ega ole saanud hüvitist kahju põhjustanud isikult.”

4 Personalieeskirjade artikkel 51 sätestab:

„1. Iga institutsioon määratleb menetlused ebapädevuse tuvastamiseks, sellega tegelemiseks ja selle lahendamiseks õigel ajal ja sobival viisil. Kui need menetlused on ära kasutatud, võib ametniku, kes artiklis 43 nimetatud järjestikuste korrapäraste aruannete põhjal osutub endiselt ebapädevaks oma kohustuste täitmisel, teenistusest vabastada, madalamale palgaastmele viia või liigitada sama või madalama palgaastme madalamasse tegevusüksusesse.

2. Ametniku teenistusest vabastamise, madalamale palgaastmele viimise või madalamasse tegevusüksusesse liigitamise ettepanekus esitatakse põhjendused, millel see ettepanek põhineb, ja ettepanekust teavitatakse asjaomast ametnikku. Ametisse nimetava asutuse või ametiisiku ettepanek edastatakse artikli 9 lõikes 6 nimetatud ühisele nõuandekomiteele.

3. Ametnikul on õigus tutvuda täies mahus oma isikutoimikuga ning teha kõikidest menetlusega seotud dokumentidest koopiaid. Tal on aega vähemalt viisteist päeva alates ettepaneku kättesaamisest ette valmistada kaitse. Teda võib abistada tema valitud isik. Ametnik võib esitada kirjalikke märkusi. Ühine nõuandekomitee kuulab ta ära. Ametnik võib kutsuda ka tunnistajaid.

4. Institutsiooni esindab ühises nõuandekomitees ametisse nimetava asutuse või ametiisiku poolt selleks volitatud ametnik, kellel on samad õigused kui asjaomasel ametnikul.

5. Ühine nõuandekomitee võtab pärast lõike 2 kohaste ettepanekute ning asjaomase ametniku või tunnistajate kirjalike või suuliste seletuste arvessevõtmist häälteenamusega vastu põhjendatud arvamuse meetme kohta, mida ta peab vajalikuks enda taotluse korral tuvastatud asjaolude valguses. Ühine nõuandekomitee edastab kõnealuse arvamuse ametisse nimetavale asutusele või ametiisikule ja asjaomasele ametnikule kahe kuu jooksul alates asja komiteele esitamise kuupäevast. Esimees ei hääleta ühise nõuandekomitee otsuste tegemisel, välja arvatud menetlusküsimustes ja häälte võrdse jagunemise korral.

Ametisse nimetav asutus või ametiisik teeb otsuse kahe kuu jooksul alates ühise nõuandekomitee arvamuse saamisest pärast ametniku ärakuulamist. Otsust põhjendatakse. Tuleb ära näidata kuupäev, mil see jõustub.

6. Ebapädevuse tõttu töölt kõrvaldatud ametnikul on lõikes 7 määratletud ajavahemiku jooksul õigus igakuisele vallandamistoetusele, mis võrdub ametniku igakuise põhipalgaga palgaastme 1 esimeses järgus. Ametnikul on samuti õigus sama ajavahemiku jooksul artiklis 67 sätestatud peretoetustele. Majapidamistoetus arvutatakse palgaastmel 1 oleva ametniku igakuise põhipalga põhjal VII lisa artikli 1 kohaselt.

Toetust ei maksta siis, kui ametnik astub tagasi pärast lõigetes 1, 2 ja 3 osutatud menetluste alustamist või kui tal on õigus kohe makstavale täispensionile. Kui tal on õigus riiklikule töötushüvitisele, arvatakse kõnealuse hüvitise summa eespool nimetatud toetusest maha.

7. Lõikes 6 nimetatud maksete tegemise aeg on:

a) kolm kuud, kui ametnik on teenistusest vabastamist käsitleva otsuse tegemise päevaks töötanud vähem kui viis aastat;

b) kuus kuud, kui ametnik on töötanud vähemalt viis aastat, kuid vähem kui kümme aastat;

c) üheksa kuud, kui ametnik on töötanud vähemalt kümme aastat, kuid vähem kui kakskümmend aastat;

d) 12 kuud, kui ametnik on töötanud üle 20 aasta.

8. Ametnikud, kes on ebapädevuse tõttu viidud madalamale palgaastmele või liigitatud madalamasse tegevusüksusesse, võivad kuue aasta pärast taotleda, et kõik viited kõnealusele meetmele tuleks tema isikutoimikust välja jätta.

9. Ametnikel on õigus talle menetluste käigus tekkinud põhjendatud kulude hüvitamisele, sealhulgas institutsiooni mittekuuluvale kaitsjale makstavad tasud, kui käesolevas artiklis sätestatud menetlused lõpetatakse ilma, et tehtaks otsust ametist kõrvaldamise, madalamale palgaastmele viimise või ametniku madalamasse tegevusüksusesse liigitamise kohta."

5 Personalieeskirjade artikkel 59 sätestab:

„1. Ametnikul, kes esitab tõendi oma võimetuse kohta täita oma kohustusi haiguse või õnnetuse tõttu, on õigus saada haiguspuhkust.

[…]

4. Ametisse nimetav asutus või ametiisik võib töövõimetuskomiteele suunata iga ametniku asja, kes on kolme aasta jooksul haiguspuhkusel viibinud kokku rohkem kui 12 kuud.

5. Ametnikult võidakse nõuda pärast seda, kui institutsiooni meditsiinitöötaja on ta läbi vaadanud, et ta võtaks puhkuse, kui see on vajalik tema tervisliku seisundi tõttu või kui mõni tema leibkonna liige põeb mõnda nakkushaigust.

[…]"

6 Parlamendi juhatuse 3. juuli 2006. aasta otsusega vastu võetud ametnike ametialase ebapädevuse võimalike juhtumite tuvastamise ja lahendamise suhtes kohaldatava parandusmenetluse sise-eeskirja (edaspidi „sise-eeskiri") artikkel 1 sätestab:

„Käesoleva sise-eeskirjaga personalieeskirjade artikli 51 lõike 1 alusel kehtestatava ebapädevust käsitleva menetluse (edaspidi „parandusmenetlus") eesmärk on tagada, et iga juhtumiga tegeldakse aegsasti ja süstemaatiliselt selleks, et aidata asjaomasel ametnikul saavutada taas tulemuslikkus, mis on nõutav hindamisaruandes kirjeldatud ülesannete täitmiseks vastavalt ametikoha töökirjeldusele ja vältida nii tema suhtes personalieeskirjade artiklis 51 osutatud meetmete võtmist (teenistusest vabastamise, madalamale palgaastmele viimise või sama või madalama palgaastme madalamasse tegevusüksusesse liigitamise)."

7 Sise-eeskirja artikli 3 lõige 1 näeb ette:

„Parandusmenetlust kohaldatakse samaaegselt hindamisega, mis on täpsemalt määratletud hindamisaruandeid käsitlevate artiklite rakendamise üldsätetes […] (edaspidi „hindamise üldsätted”).”

8 Sise-eeskirja artiklis 7 on sätestatud:

„1. Niipea kui täheldatakse ametialase ebapädevuse ilminguid, kutsub esimene hindaja ametniku vestlusele, saates talle kirjaliku teate, milles teavitab vestluse eesmärgist. Kõnesolevas teates teavitatakse ametnikku tema õigustest, mis on toodud käesoleva eeskirja artiklis 14. Pärast vestlust teeb esimene hindaja selle tulemused lõpphindajale teatavaks kirja teel, milles toob ära põhjendused. Ametnik saab mainitud kirjast koopia.

2. Vajadusel teavitab lõpphindaja personali peadirektoraadi inimressursside strateegia direktoraati [personali peadirektoraat], kes määrab nõustaja. Lõpphindaja kutsub viivitamatult ametniku vestlusele. Sellest võtavad osa ka esimene hindaja ja nõustaja.

3. Vestluse käigus teeb lõpphindaja kindlaks täheldatud ebapädevuse põhjused, otsustab vajadusel alustada parandusmenetlust ja koostab ametniku tugiprogrammi (edaspidi „parandusmeetmete kava”). Lõpphindaja teavitab ametnikku kõigest parandusmenetlusega seonduvast.

[…]”

9 Sise-eeskirja artikkel 8 näeb ette:

„1. Kui […] artiklis 7 ettenähtud vestluse käigus teeb lõpphindaja järelduse, et ametniku puhul täheldatud puudujääkidel võib olla meditsiiniline põhjus või kui ametnik viitab sedalaadi raskustele, taotleb lõpphindaja viivitamatult teavet meditsiiniteenistuselt. Sellisel juhul lükatakse parandusmenetlus ja parandusmeetmete kava koostamine edasi kuni meditsiiniteenistuselt vastuse saamiseni.

2. Meditsiiniteenistus annab kirjaliku vastuse lõpphindajale, asjaomasele ametnikule ja nõustajale, järgides rangelt arstisaladuse põhimõtet ja isikuandmete kaitse eeskirju.

3. Kui meditsiiniteenistus vastab, et ametniku seisundi suhtes tuleb kohaldada üksnes personalieeskirja sätteid, mis käsitlevad ametnike tervislikku seisundit, siis ei tohi lõpphindaja alustada selle ametniku suhtes parandusmenetlust. Ametnikku, esimest hindajat ja nõustajat hoitakse toimuvaga kursis.

4. Vastupidisel juhul kutsub lõpphindaja ametniku, esimese hindaja ja nõustaja kohtumisele, et alustada parandusmenetlusega ja koostada parandusmeetmete kava.

5. Meditsiiniteenistus võib seejärel igal hetkel sekkuda, teavitades lõpphindajat ja ametnikku kirjalikult oma hinnangust ametniku tervislikule seisundile ja sellest tulenevalt tehtud järeldustele. Esimest hindajat, nõustajat ja asjaomast ametnikku hoitakse toimuvaga kursis. Mainitud järeldustele tuginedes võib lõpphindaja vajadusel teha otsuse alustada parandusmenetlust või lõpetada juba alustatud parandusmenetlus.”

10 Sise-eeskirja artiklis 12 on sätestatud:

„1. Juulis koostatakse pärast kahe hindaja ja ametniku vahel ning nõustaja osavõtul toimunud vestlust hindamise üldsätete artikli 17 teises lõigus ettenähtud vahearuanne. Vahearuandele märgitakse kuupäev ja sellele kirjutavad alla kaks hindajat ja ametnik, kes võib vajadusel lisada oma märkused. Nõustajale saadetakse vahearuande koopia.

2. Kui vahearuandes tehakse järeldus, et ametnik on ametialaselt pädev, lõpetab lõpphindaja parandusmenetluse ja artiklit 13 ei kohaldata. Vastupidisel juhul kinnitab lõpphindaja pärast nõustajalt arvamuse saamist parandusmenetluse jätkamist vaatlusaluse aasta lõpuni. Mõlemal juhul teavitatakse ametnikku sellest kirjalikult.

[…]"

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

11 Hageja nimetati 1. mail 2005 parlamenti ametnikuks sekretärina palgaastmele C*1 (nüüd AST 1). Pärast katseaega, mis kestis 1. maist 2005 kuni 31. jaanuarini 2006, nimetati ta alaliselt ametisse kirjaliku tõlke peadirektoraadi planeerimise ja tõlkenõudluse haldamise üksuses.

12 Hindamisaruandes, mis koostati 2005. aasta kohta, mainis hageja esimene hindaja, et ta on väärtuslik uus kolleeg. Samas hindamisaruandes peeti teda edutamist väärivaks ametnikuks.

13 Kuigi hageja näis endiselt olevat edutamist vääriv ametnik, oli tema 2006. aasta hindamisaruandes eelkõige märgitud, et ta peaks parandama oma suhtlemisoskusi, et mõnikord tekitab suhtluse puudus probleeme inimsuhetes ja et „kuigi tema tulemuslikkus on rahuldav, on [tema] avatus meeskonnaliikmetega suhtlemisel vähenenud."

14 Kirjaliku tõlke peadirektoraadi planeerimise ja tõlkenõudluse haldamise üksuse juhataja (edaspidi „üksuse juhataja") palus 10. juuli 2007. aasta kirjas selle peadirektoraadi peadirektoril (edaspidi „peadirektor") „kaaluda parandusmenetluse algatamist" hageja suhtes. Nimetatud kirjas mainis üksuse juhataja vestlust hagejaga, mis oli toimunud 9. juulil 2007 sise-eeskirja artikli 7 lõike 1 alusel.

15 Üksuse juhataja saatis peadirektorile kirja ka 8. augustil 2007, teavitades teda eelkõige sellest, et hageja ei halda tõlketellimusi adekvaatselt, ei ole võimeline suhtlema oma kolleegidega, puudub loata ning käitub ebaviisakalt ja ebaprofessionaalselt. Nimetatud kirjas märkis üksuse juhataja järgmist:

„[Hageja] on kõrgharidusega isik, kellele tekitab tõenäoliselt frustratsiooni asjaolu, et ta peab täitma assistendi ülesandeid. Mulle on jäänud kindel mulje, et [hageja] põlgab oma tööd ega pea seda vajalikuks. Samuti on oluline rõhutada, et tema töötulemused ja käitumine on pärast alaliselt ametisse nimetamist täielikult muutunud."

16 Hageja osales sise-eeskirja artikli 7 lõike 2 alusel 17. ja 20. septembril 2007 kahel vestlusel. Pärast neid vestlusi algatati 24. septembril 2007 parandusmenetlus ning koostati kuni 31. detsembrini 2007 kohaldatav parandusmeetmete kava. Kõnealuses menetluses oli üksuse juhataja esimene hindaja ja peadirektor lõpphindaja.

17 Pärast uut vestlust hagejaga 3. detsembril 2007 teatas peadirektor 10. detsembri 2007. aasta kirjas parandusmenetluse pikendamise otsusest. Selles kirjas tõdes ta siiski, et parandusmenetluse algatamise ajast on hageja töötulemuste kvaliteet ja käitumine arenenud.

18 2007. aasta hindamisaruandes, mis koostati 2008. aasta märtsis ja aprillis, oli eelkõige märgitud, et mitmest hoiatusest hoolimata halvenesid hageja tulemused 2007. aasta jooksul märkimisväärselt. Hagejat ei peetud selles aruandes ka enam edutamist väärivaks ametnikuks.

19 2008. aasta juulis koostati sise-eeskirja artikli 12 alusel vahearuanne. Selles aruandes, mis käsitles ajavahemikku 1. jaanuarist kuni 30. juunini 2008, oli eelkõige märgitud, et hageja on osaliselt parandanud oma käitumist nende talituste ja kolleegide osas, kellega ta kokku puutus. Kuigi aruandes ei tuvastatud ametialast ebapädevust, oli selles täpsustatud, et tuvastatud edusamme peab toetama üldiste töötulemuste püsiv ja pikaajaline areng.

20 Üksuse juhataja teatas 9. juuli 2008. aasta kirjas hagejale, et parandusmenetlust jätkatakse kuni 2008. aasta lõpuni.

21 Hagejal paluti 12. augustil 2008 minna 14. augustil 2008 meditsiinitalituse vastuvõtule.

22 Kirjaliku tõlke peadirektoraadi personaliametnik, kellele tekitas muret asjaolu, et hageja ei olnud eelmises punktis mainitud meditsiinitalituse kutsele vastanud, saatis parlamendi sotsiaaltöötaja 4. septembril 2008 hageja töökohta. Sotsiaaltöötaja sõnul kinnitas hageja sellel kohtumisel talle, et tema ülemused ei pea tema pärast „muretsema".

23 Parandusmenetluse raames ja vestluse ajal, mis toimus üksuse juhataja osalemisel, tehti 13. oktoobril 2008 hagejale ettepanek minna üle kirjaliku tõlke peadirektoraadi üksusesse X. Hageja oli ettepanekuga nõus ning ta suundus sellesse üksusesse tööle 2008. aasta oktoobris. Eelmainitud vestluse käigus otsustati, et kuna hageja on 2008. aasta detsembriks võtnud põhipuhkust, toimub parandusmenetluse lõppvestlus varem, 26. novembril 2008.

24 Üksuse juhataja ja peadirektor said 19. novembril 2008 üksuse X ametnikult kirja, millele oli lisatud kokkuvõte 5. novembril 2008 selle ametniku ja kõnealuse üksuse juhataja peetud koosolekust, mis käsitles hageja sulandumist sellesse üksusesse. Kokkuvõttes oli eelkõige tõdetud, et hageja on heatahtlik, kuid tal on raskusi kolleegidega suhtlemisel, ta on oma käitumise tõttu üksuses eraldatud ja üksuse juhataja kardab, et pikaajaliselt võib niisugune käitumine kahjustada üksuse õhkkonda. Kokkuvõttes oli ka märgitud, et hagejale on püütud vajadusel pakkuda arsti või sotsiaaltöötaja psühholoogilist abi, kuid hageja eitab probleemi ja on keeldunud igasugusest abist.

25 Olles seekord vastanud parlamendi teenistuses oleva arsti kutsele, käis hageja 20. novembril 2008 selle arsti vastuvõtul, millel osales osaliselt ka parlamendi sotsiaaltöötaja.

26 Käesoleva kohtuotsuse punktis 23 osutatud vestlusel teatati hagejale, et tema tulemusi üksuses X ei hinnatud rahuldavaiks ja et tema raskused tulenevad tõenäoliselt tema enda käitumisest. Üksuse juhataja teatas hagejale samuti, et ta teeb ametisse nimetavale asutusele ettepaneku hageja teenistusest vabastada.

27 18. detsembril 2008 koostati vastavalt sise-eeskirja artiklile 13 eriaruanne. Selles aruandes oli eelkõige märgitud, et asjaolu, et hageja töö ja käitumine üksuses X ei paranenud, näitab, et hageja raskused on tingitud üksnes tema enda käitumisest, mitte tema kolleegide käitumisest või asjaolust, et ta töötab mitmekultuurilises keskkonnas. Kokkuvõttes tegid üksuse juhataja ja tõlkenõudluse haldamise üksuse juhataja ettepaneku hageja teenistusest vabastada, kuna tal esinesid jätkuvalt puudused suhtlemises ja konfliktilahendamisel, samuti tõrked juhiste mõistmisel ja järgimisel ning oma tegude eest vastutuse võtmisel.

28 2008. aasta hindamisaruandes, mis koostati 2009. aasta veebruaris, toodi välja samad probleemid, millele on osutatud 18. detsembril 2008 koostatud eriaruandes.

29 Seejärel taotleti hageja teenistusest vabastamise ettepaneku kohta ametialast ebapädevust käsitleva ühise nõuandekomitee (edaspidi „komitee") arvamust.

30 Komitee märkis 14. mail 2009 antud ühehäälses arvamuses (edaspidi „arvamus") mitte ainult seda, et teatav arv hagejaga koos töötanud isikuid oli komiteed teavitanud kahtlustest seoses hageja vaimse tervisega, vaid ka seda, et komiteele endale oli hagejat kuulates jäänud selge mulje, et ta on vaimselt ebastabiilne või häiritud.

31 Komitee juhtis ka tähelepanu asjaolule, et tema korraldatud ärakuulamistel selgus hageja ülemuste üksmeelne arvamus, et vahetult pärast seda, kui ta alaliselt ametisse nimetati, muutus hageja käitumine ebatavaliseks, hõlmates näiteks perioodilisi kolleegidevastaseid asotsiaalseid puhanguid, keeldumist täita

tema kohustuseks olevaid ülesandeid – kõik ilmse põhjuseta või veidratel põhjustel, või ka ebasobilikke naerupahvakuid. Peale selle ilmnes komitee töö käigus, et kirjaliku tõlke peadirektoraat võttis 2008. aasta augustis ühendust parlamendi meditsiinitalitusega, kes tegi hagejale ettepaneku tulla vastuvõtule, et uuesti uurida „võimaliku depressiooni tundemärke", mida oli tema puhul juba täheldatud 2006. aasta detsembris, kuid hageja ei vastanud sellele ettepanekule, misjärel kirjaliku tõlke peadirektoraat palus parlamendi sotsiaalteenistuse abi, kuid hageja vastas sellele teenistusele keelduvalt.

32 Komitee jõudis arvamuses järeldusele, et hageja ei ole võimeline rahuldavalt täitma talle määratud tööülesandeid ega töötama sellises mitmekultuurilises keskkonnas, nagu on parlament. Komitee järeldas ka, et administratsioonil tuleb uurida, kas hageja ebapädevus on tingitud tervislikest põhjustest. Lõpetuseks kiitis komitee teenistusest vabastamise heaks tingimusel, et tõendatakse, et hageja ebapädevus ei ole tekkinud tervislikel põhjustel, või kui hageja keeldub läbi tegemast vajalikku arstlikku läbivaatust, et välistada tema ametialaste raskuste meditsiiniline päritolu.

33 Administratsioon kuulas hageja ära 25. juunil 2009 ja ta vabastati teenistusest vaidlustatud otsusega, mis tehti talle teatavaks 7. juulil 2009.

34 Parlamendi teenistuses olev arst Luxembourgis palus 7. augustil 2009 ühel psühhiaatril hageja läbi vaadata. Kõnealune psühhiaater edastas 18. augusti 2009. aasta kirjaga oma arvamuse, milles diagnoosis hagejal „ebastabiilse isiksuse häire" pärast seda, kui oli nentinud:

„Psühhiaatrilisel läbivaatusel ei ilmnenud märke vaimsest seosetusest: [hageja] orienteerub hästi ajas ja ruumis. Puuduvad otsesed psühhootilised sümptomid. [Hageja] ei väljenda enesetapu kavatsusi. Seevastu täheldan tema jutus latentset tagakiusamise ideed. Selles avaldub arusaam, et talle on tekitatud kahju, et ta ei meeldi teistele, et kolleegid ei mõista teda ning et keegi ei võta arvesse tema kultuurilist erinevust. [Hageja] kirjeldab konfliktseid suhteid ülemustega, kes tema väitel seadsid kahtluse alla tema võime täita oma tööülesandeid. Tuleb märkida, et oma kirjeldustes kaldub [hageja] tõlgendama sündmusi luululiselt. Võib oletada, et tegemist on ebastabiilse isiksuse häirega."

35 Kõnealune 18. augusti 2009. aasta meditsiiniline arvamus tehti hagejale teatavaks, kes palus oma esindajate 26. augusti 2009. aasta kirjas eelkõige selle arvamuse põhjal ametisse nimetaval asutusel peatada vaidlustatud otsuse täitmine kuni täiendavate arstlike läbivaatuste toimumiseni. Ametisse nimetav asutus jättis selle kaebuse 2. septembri 2009. aasta otsusega rahuldamata.

36 Hageja esitas 1. oktoobril 2009 personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel vaidlustatud otsuse peale kaebuse.

Menetlus ja poolte nõuded

37 Hageja palus ajutiste meetmete kohaldamise taotluses, mis saabus Avaliku Teenistuse Kohtu kantseleisse 6. novembril 2009 ja mis registreeriti numbri F-92/09 R all, esiteks peatada vaidlustatud otsuse täitmine ja teiseks võtta ajutisi meetmeid.

38 Kantselei teavitas 19. novembri 2009. aasta kirjaga pooli Avaliku Teenistuse Kohtu otsusest rahuldada hageja anonüümsuse hoidmise taotlus.

39 Avaliku Teenistuse Kohtu presidendi 18. detsembri 2009. aasta määrusega F-92/09 R: U *vs.* parlament (EKL AT 2009, lk I-A-1-511 ja II-A-1-2771) peatati vaidlustatud otsuse täitmine, kuni kuulutatakse välja Avaliku Teenistuse Kohtu otsus, mis on käesolevas kohtuastmes lõplik.

40 Euroopa Liidu Üldkohtu president tühistas parlamendi esitatud apellatsioonkaebust rahuldades 27. aprilli 2010. aasta määrusega T-103/10 P(R): parlament *vs.* U eespool viidatud Avaliku Teenistuse Kohtu presidendi määruse põhjendusega, et viimane leidis vääralt, et käesolevas asjas oli kiireloomulisuse tingimus täidetud, ning tegi ise asjas otsuse, jättes ajutiste meetmete kohaldamise taotluse rahuldamata.

41 Põhimenetlus lükati personalieeskirjade artikli 91 lõike 4 alusel edasi kuni ametisse nimetava asutuse 5. veebruari 2010. aasta otsuseni, mis tehti teatavaks samal päeval ja millega lükati kaebus tagasi.

42 Hageja palub Avaliku Teenistuse Kohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus;

— mõista parlamendilt välja mittevaralise kahju korvamiseks hüvitis, mille suurus on esialgu hinnatud 15 000 eurole;

— mõista kohtukulud välja parlamendilt.

43 Parlament palub Avaliku Teenistuse Kohtul:

— jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— mõista kõik kohtukulud välja kostjalt.

Õiguslik käsitlus

44 Hageja esitab oma hagi põhjenduseks kolm väidet, millest esimene käsitleb personalieeskirjade artiklis 24 ja sise-eeskirja artiklis 8 sätestatud hoolitsemiskohustuse rikkumist, teine personalieeskirjade artikli 59 lõike 5 rikkumist ja kolmas sise-eeskirja artikli 12 lõike 2 rikkumist.

Esimene väide, et on rikutud personalieeskirjade artiklis 24 ja sise-eeskirja artiklis 8 sätestatud hoolitsemiskohustust

Poolte argumendid

45 Hageja märgib, et tal tekkisid kolleegidega suhtlusprobleemid alates 2006. aastast, kuigi sel ajal olid tema töötulemused veel piisavad. Tema suhtes algatati parandusmenetlus 2007. aastal. Kuigi hageja möönab, et selle menetluse algatamise ajal ei saanud tema üksuse ülemus teada, et täheldatud ametialastel puudujääkidel võivad olla meditsiinilised põhjused, ilmnesid väga täpsed märgid sellest pärast tema üleviimist üksusesse X. Sellega seoses viitab hageja tema üksuse juhataja ja talituse ühe ametniku 5. novembri 2008. aasta koosoleku kokkuvõttele.

46 Hageja tunnistab, et ta tõrkus möönmast mis tahes psühholoogilise probleemi olemasolu ja keeldus igasugusest abist. Siiski on isikul, kes kannatab niisuguse isiksusehäire all, nagu diagnoosis psühhiaater, kellega parlamendi meditsiiniline talitus konsulteeris, väga keeruline tunnistada patoloogia olemasolu, sest ta ise peab sellega seotud käitumist loomulikuks ja vältimatuks.

47 Esimene hindaja aga tegi sellest hoolimata ettepaneku hageja teenistusest vabastada. Hageja lisab, et võimaluse, et tema ametialaseid probleeme tekitavad põhjused on meditsiinilised, tõi oma arvamuses esile komitee ja et komitee kutsus administratsiooni üles selle paikapidavust kontrollima.

48 Hageja märgib, et personalieeskirjade artikli 24 kohaselt on administratsioonil kohustus hoolitseda oma teenistujate eest. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tähendavad see kohustus ja hea halduse põhimõte peamiselt seda, et kui administratsioon teeb otsuse ametniku olukorra kohta, peab ta arvestama kõikide asjaoludega, mis võivad mõjutada seda otsust, ja seda tehes ei arvesta ta mitte üksnes teenistuse, vaid ka ametniku huvidega. Kui tegemist on nii tõsise otsusega nagu teenistusest vabastamine ebapädevuse tõttu, muutub administratsiooni hoolitsemiskohustus veelgi kaalukamaks.

49 Kui hindaja otsustas käesoleval juhul mitte teavitada kohe parlamendi meditsiinitalitust sellest, et hagejal kahtlustatakse psühholoogilisi probleeme pärast tema üleviimist üksusesse X, rikkus hindaja tema väitel personalieeskirjade artiklist 24 ja sise-eeskirja artiklist 8 ning eriti selle lõikest 5 tulenevat hoolitsemiskohustust. Kuigi hageja ise ei tahtnud tunnistada nende probleemide olemasolu ega teha koostööd, oli hoolitsemiskohustusest tulenevalt administratsiooni ülesanne juhul, kui on kahtlusi selle kohta, et raskused, mida hageja tööülesannete täitmisel kogeb, on tingitud meditsiinilistest põhjustest, lõpetada või vähemalt peatada ebapädevuse tuvastamise menetlus ja paluda meditsiinitalitusel seda asjaolu täiendavalt uurida. Psühhiaater, kellega meditsiinitalitus konsulteeris, diagnoosib oma arvamuses ebastabiilse isiksuse häire, mis oleks veelgi enam pidanud administratsioonile andma põhjust nii toimida.

50 Hageja saatis 27. aprilli 2010. aasta kirjaga Avaliku Teenistuse Kohtu kantseleisse psühhiaatri H aruande, kes pärast hageja küsitlemist ja läbivaatust 21. aprillil 2010 jõudis järeldusele, et hagejal on isiksusehäire, ja kahtlustas, et on oht, et see süveneb veelgi ilmsemaks psühhoosiks. Hageja põhjendas selle uue tõendi hilinemist asjaoluga, et H, kellelt taotleti vastuvõttu 2010. aasta jaanuaris, ei saanud vastu võtta enne 21. aprilli 2010.

51 Parlament väidab kõigepealt, et personalieeskirjade artikkel 24 ei ole käesoleval juhul asjakohane, sest see säte ei puuduta hoolitsemiskohustust, vaid institutsioonide abistamiskohustust. Seetõttu leiab parlament, et tal tuleb vastata ainult hageja nendele argumentidele, mis on seotud sise-eeskirja artikli 8 väidetava rikkumisega.

52 Sellega seoses nendib parlament, et hageja töö hakkas halvenema pärast alaliselt ametisse nimetamist, põhjustatuna motivatsioonipuudusest ja soovimatusest korrektselt täita talle antud ülesandeid.

53 Kirjaliku tõlke peadirektoraadi personaliametniku palvel 2008. aasta septembris hageja töökohta külastanud sotsiaaltöötaja ei täheldanud erilist anomaaliat. Pealegi ei reageerinud hageja positiivselt ega konstruktiivselt talle sotsiaaltöötaja poolt pakutud abile.

54 Samuti ei tuvastanud parlamendi teenistuses olev arst, kelle vastuvõtule hageja lõpuks 20. novembril 2008 läks, meditsiinilist anomaaliat, suunates hageja sotsiaaltöötaja juurde.

55 Parlament rõhutab, et kõigist selle institutsiooni abikatsetest hoolimata kaebas hageja selle üle, et tema ülemused ei mõista tema mõtteviisi. Parlament lisab, et hageja ei tundnud end mitmekultuurilises ja rahvusvahelises keskkonnas hästi ja et ta väljendas mitu korda teatavat põlgust parlamendi, liidu ja oma töö suhtes, isegi kuni selleni, et väljendas soovi teenistusest lahkuda.

56 Parlament leiab, et käesoleval juhul kohaldati sise-eeskirja artiklit 8 korrektselt. Parandusmenetlust algatades ehk sise-eeskirja artiklis 7 sätestatud esmasel vestlusel, mis toimus 9. juulil 2007, otsustas lõpphindaja nimelt, et puudus vajadus küsida teavet meditsiinitalituselt, kuna ta ei tuvastanud hageja puhul niisuguseid ebapädevuse märke, millel võisid olla meditsiinilised põhjused. Peale selle ei viidanud ka hageja ise niisugustele põhjustele. Seega toimis lõpphindaja täielikult kooskõlas sise-eeskirja artikli 8 lõikega 1.

57 Lisaks jõudis psühhiaater, kellega meditsiinitalitus 2009. aasta augustis konsulteeris, pärast hageja läbivaatamist selgelt järeldusele, et tema puhul puudub igasugune vaimne segadus. Neil asjaoludel ei saanud niisugune diagnoos kuidagi välistada seda, et administratsioon võis õigustatult asuda

seisukohale, et hageja ametialased puudujäägid ei olnud meditsiinilist päritolu. Igal juhul ei toonud see arst aruandes välja seost hageja puhul tuvastatud isiksusehäire ja tema ametialaste puudujääkide vahel. Parlamendi hinnangul võib ta sellest järeldada, et isegi diagnoositud isiksusehäirega oli hageja võimeline korrektselt oma tööd tegema.

58 Parlament lisab, et hageja eksimused oma ülesannete täitmisel olid niivõrd tõsised ja sagedased, et kahjustasid talituse nõuetekohast toimimist. Tema solvav käitumine talituses ja eelkõige kategooriline keeldumine töötada koos teatavast rahvusest või teatavat etnilist päritolu kolleegidega muutis igasuguse koostöö võimatuks.

59 Parlament vaidleb vastu eespool punktis 24 mainitud 5. novembri 2008. aasta koosoleku kokkuvõtte tõlgendusele. Sellel koosolekul tehti vaid ettepanek jälgida väga täpselt hageja töötamist ja käitumist asjaomases talituses ning panna tähele iga üksikasja, mis võib lõpphindajat hageja ametialase tuleviku kohta otsuse tegemisel aidata. Samuti rõhutati, et oli tehtud kõik võimalikud jõupingutused, et pakkuda hagejale vajadusel psühholoogilist abi, kuid ta eitas alati psühholoogilisi probleeme ja keeldus igasugusest abist. Parlamendi väitel ei nähtu selle koosoleku kokkuvõttest mingil juhul, et seal oleks kinnitatud, et hageja alaliselt ametisse nimetamisest esinevatel ametialastel raskustel võivad olla meditsiinilised põhjused ja et „ta vajab psühholoogilist abi”.

60 Parlament väljendab kahtlust seoses hageja kinnitusega, et ta tõrkus tunnistamast, et tal on psühholoogilisi probleeme, kuna parlamendi teenistuses oleva arsti sõnul sai hageja psühhiaatrilist ravi, nii et pidi paratamatult olema teadlik oma psühholoogilistest probleemidest, millest ta oleks saanud parandusmenetluses teada anda.

61 Lõpuks vaidlustab parlament komitee arvamuse asjakohasuse. Parlament rõhutab, et komitee ei koosne arstidest ja andis oma arvamuse 14. mail 2009. Samas võis ametisse nimetav asutus 2009. aasta mais juba tugineda parlamendi teenistuses oleva arsti järeldustele, mille viimane oli teinud paar kuud varem, 2008. aasta novembris, pärast samal perioodil aset leidnud hageja läbivaatust, ja mille kohaselt puudus meditsiiniline anomaalia.

Avaliku Teenistuse Kohtu hinnang

62 Hageja väidab sisuliselt, et kuna parlament jätkas ebapädevust käsitlevat menetlust kuni vaidlustatud otsuse vastuvõtmiseni, kuigi kogu selle menetluse jooksul avaldus märke, mis võimaldasid tuvastada, et hageja ametialastel probleemidel võisid olla meditsiinilised põhjused, rikkus parlament personalieeskirjade artiklis 24 ja sise-eeskirja artiklis 8 sätestatud hoolitsemiskohustust. Hageja täpsustab, et hoolitsemiskohustusest tulenevalt on administratsioon seoses nende ametnikega, kellel on tuvastatud psühholoogilise häire tunnusmärke, kohustatud ise arstiga ühendust võtma.

63 Sellega seoses tuleb hageja esimest väidet mõista nii, et see käsitleb peamiselt hoolitsemiskohustuse rikkumist niisugusena, nagu see kohustus on konkreetselt määratletud sise-eeskirja artiklis 8, ilma et tuleks tingimata arutleda personalieeskirjade artiklis 24 sätestatud abistamiskohustuse ulatuse üle.

64 Sissejuhatuseks tuleb meenutada, et administratsiooni hoolitsemiskohustus, nagu see on kohtupraktikas kujundatud, peegeldab vastastikuste õiguste ja kohustuste tasakaalu, mille personalieeskirjad on kehtestanud administratsiooni ja avalike teenistujate vahelistes suhetes. See tasakaal tähendab, et tehes konkreetset ametnikku puudutava otsuse, võtab administratsioon arvesse kõiki otsust mõjutavaid asjaolusid, arvestades sealjuures mitte ainult teenistuse, vaid ka asjaomase ametniku huve (Euroopa Kohtu 28. mai 1980. aasta otsus liidetud kohtuasjades 33/79 ja 75/79: Kuhner *vs.* komisjon, EKL 1980, lk 1677, punkt 22, ja Euroopa Kohtu 29. juuni 1994. aasta otsus kohtuasjas C-298/93 P: Klinke *vs.* Euroopa Kohus, EKL 1994, lk I-3009, punkt 38).

65 Hoolitsemiskohustusest tulenevalt peab administratsioon juhul, kui esineb kahtlusi selle kohta, kas ametniku raskustel oma ülesannete täitmisel on meditsiiniline põhjus, tegema kõik vajaliku selle kahtluse kummutamiseks, enne kui võetakse vastu otsus selle ametniku teenistusest vabastamise kohta (vt analoogia alusel Esimese Astme Kohtu 26. veebruari 2003. aasta otsus kohtuasjas T-145/01: Latino *vs*. komisjon, EKL AT 2003, lk I-A-59 ja II-337, punkt 93).

66 Kõnealune nõue kajastub ka sise-eeskirjas, sest selle artiklis 8 on ette nähtud, et lõpphindajal tuleb teatavatel tingimustel pöörduda parlamendi meditsiinitalituse poole, kui talle on teada asjaolud, mis viitavad sellele, et ametnikule etteheidetaval käitumisel võib olla meditsiiniline põhjus.

67 Lisaks on hoolitsemiskohustusest tulenev administratsiooni vastutus oluliselt suurem, kui tegemist on sellise ametniku erilise olukorraga, kelle puhul esineb kahtlusi tema vaimse tervise suhtes ning seetõttu ka tema võime suhtes oma huve adekvaatselt kaitsta (vt selle kohta Avaliku Teenistuse Kohtu 13. detsembri 2006. aasta otsus kohtuasjas F-17/05: de Brito Sequeira Carvalho *vs*. komisjon, EKL AT 2006, lk I-A-1-149 ja II-A-1-577, punkt 72). See on nii seda enam, kui asjaomast ametnikku ähvardab teenistusest vabastamine ja ta on seega kaitsetus olukorras, nagu käesolevas kohtuasjas.

68 Käesoleval juhul nähtub üksuse juhatajale ja peadirektorile saadetud kokkuvõttest hageja sulandumist üksusesse X käsitlenud 5. novembri 2008. aasta koosolekust, et hageja oli heatahtlik, kuid tal oli raskusi kolleegidega suhtlemisel, ta oli oma käitumise tõttu üksuses eraldatud ja üksuse juhataja kartis, et pikaajaliselt võib niisugune käitumine kahjustada üksuse õhkkonda. Kokkuvõttes oli ka märgitud, et hagejale oli püütud vajadusel pakkuda arsti või sotsiaaltöötaja psühholoogilist abi, kuid hageja eitas probleemi ja keeldus igasugusest abist.

69 Lisaks sellele taotleti komitee arvamust seoses ettepanekuga vabastada hageja teenistusest. Komitee jõudis 14. mail 2009 antud arvamuses järeldusele, et hageja ei ole võimeline rahuldavalt täitma talle määratud tööülesandeid ega töötama sellises mitmekultuurilises keskkonnas, nagu on parlament. Komitee järeldas ka, et administratsioonil tuleb uurida, kas hageja ebapädevus on tingitud tervislikest põhjustest. Lõpetuseks kiitis komitee teenistusest vabastamise heaks tingimusel, et tõendatakse, et hageja ebapädevus ei ole tekkinud tervislikel põhjustel, või kui hageja keeldub läbi tegemast vajalikku arstlikku läbivaatust, et välistada tema ametialaste raskuste meditsiiniline päritolu.

70 Tuleb tõdeda, et suur osa arvamuse sisust käsitleb võimalikku seost hageja ametialaste raskuste ja tema vaimse tervise vahel.

71 Nii tõi komitee arvamuses esile, et teatav arv hagejaga koos töötanud isikuid oli komiteed teavitanud kahtlustest seoses hageja vaimse tervisega, kusjuures komiteele endale oli hagejat kuulates jäänud selge mulje, et ta on vaimselt ebastabiilne või häiritud.

72 Komitee märkis arvamuses ka, et tema korraldatud ärakuulamistel selgus hageja ülemuste üksmeelne arvamus, et vahetult pärast seda, kui ta alaliselt ametisse nimetati, muutus hageja käitumine ebatavaliseks, hõlmates näiteks perioodilisi kolleegidevastaseid asotsiaalseid puhanguid, keeldumist täita tema kohustuseks olevaid ülesandeid – kõik ilmse põhjuseta või veidratel põhjustel, või ka ebasobilikke naerupahvakuid.

73 Peale selle on komitee arvamuses tähelepanu juhitud mitmele asjaolule: kirjaliku tõlke peadirektoraat võttis 2008. aasta augustis ühendust parlamendi meditsiinitalitusega, kes tegi hagejale ettepaneku tulla vastuvõtule, et uuesti uurida „võimaliku depressiooni tundemärke”, mida oli tema puhul juba täheldatud 2006. aasta detsembris, kuid hageja ei vastanud sellele ettepanekule, seejärel palus kirjaliku tõlke peadirektoraat parlamendi sotsiaalteenistuse abi, kuid hageja vastas sellele teenistusele keelduvalt. Kohtutoimikust ilmneb ka, et kui hageja töötas 2008. aasta lõpus üksuses X, pakuti talle võimalust saada arsti psühholoogilist abi, kuid ta keeldus igasugusest abist.

74 Administratsioon peab küll veenduma, et ametnikud või teenistujad ei kasuta personalieeskirjadest ja eelkõige töövõimetusriski kindlustuskaitsest tulenevaid õigusi ära pettuse või kuritarvituse eesmärgil.

75 Sellegipoolest tuleb eeltoodu põhjal järeldada, et administratsioonil oli juba 2008. aasta lõpus ja vähemalt 2009. aasta mais, kui komitee oma arvamuse andis, piisavalt sellist teavet, mis võimaldas eeldada, et hagejale etteheidetav käitumine võis olla tingitud meditsiinilistest põhjustest. Niisuguses olukorras oli ta enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist kohustatud tegema kõik võimaliku veendumaks, et see ei ole nii.

76 Parlament piirdub kaitses aga kinnitusega, et vaidlustatud otsuse tegemise ajal oli administratsioonil teavet, mille põhjal võis leida, et hageja ametialased raskused ei olnud meditsiinilist päritolu.

77 Veelgi enam, parlament tugineb oma sotsiaaltöötaja poolt pärast 2008. aasta septembris hageja töökoha külastamist antud hinnangule ja järeldusele, mille tegi parlamendi teenistuses olev arst, kes 20. novembri 2008. aasta visiidi käigus ei tuvastanud ühtegi meditsiinilist anomaaliat.

78 Ometi ei saa administratsioon hinnangu põhjal, mille on andnud sotsiaaltöötaja, kellel ei ole meditsiinilist pädevust, välistada kõiki kahtlusi oma teenistujal esinevate ametialaste raskuste meditsiinilise päritolu kohta.

79 Mis puutub parlamendi teenistuses oleva arsti poolt 20. novembril 2008 teostatud „läbivaatusesse", siis ainus asjaolu, mis kohtutoimikust selle „läbivaatuse" kohta leidub, on 27. oktoobri 2009. aasta kiri, milles on märgitud:

„Pidasin [hagejaga] kõnealuse vestluse sotsiaaltöötaja juuresolekul, et laiendada uuringut ka sotsiaalsetele aspektidele, millega [hageja] võis kokku puutuda. Vestluse käigus ei toimunud midagi erilist."

80 Sellest kirjast ei ilmne, et parlamendi teenistuses olev arst, kes muu hulgas ei ole psühhiaater, oleks pärast seda vestlust diagnoosi pannud või teinud järeldusi võimaluse kohta, et hageja ametialased raskused on tingitud meditsiinilistest põhjustest; nimelt piirdub see arst vestluse käigu kirjeldamisega ja selle märkimisega, et vestlusel ei leidnud aset ühtegi intsidenti.

81 Järelikult ei ole asjaolud, millele parlament tugineb, piisavalt veenvad.

82 Eelkõige ei too parlament esile ühtegi administratsiooni toimingut, mis oleks tehtud alates ajast, kui ta sai teada komitee arvamusest, kuni vaidlustatud otsuse vastuvõtmiseni.

83 Ometi oleks just kõnealuses menetluse staadiumis tulnud võtta meede selle kindlakstegemiseks, kas hageja ametialased raskused on meditsiinilist päritolu, kuna komitee tegi sellekohase ettepaneku ja, olles saanud hageja olukorda põhjalikult uurida, juhtis selgelt tähelepanu võimalusele, et hageja ametialaste raskuste ja vaimse tervise vahel on seos.

84 Lisaks võis administratsioon seda arvamust arvestades hageja korduvat keeldumist igasugusest abist käesoleval juhul mõistlikult tõlgendada nii, et hageja tõenäoliselt eitab võimalust, et ta kannatab vaimse häire all, ega ole tervisliku seisundi tõttu võimeline adekvaatselt oma huve kaitsma. Asjaolu, et hageja sai psühhiaatrilist ravi – mis ei tõenda mingil juhul, et ta oleks võimeline tunnistama vaimse häire olemasolu –, näitas pigem vajadust parlamendi veelgi suurema ettevaatuse järele.

85 Nagu eespool on sedastatud, võib juhul, kui ametnik ei ole võimeline enda huve kaitsma ega tajuma oma haiguse olemasolu, institutsioonil tekkida kohustus ise tegutseda, ning seda enam, kui asjaomast ametnikku ähvardab teenistusest vabastamine ja ta on seetõttu kaitsetus olukorras. Sellest tulenevalt oli administratsiooni ülesanne niisuguses eriolukorras veenda hagejat läbima täiendavat arstlikku

läbivaatust, tuginedes eelkõige institutsiooni personalieeskirjade artikli 59 lõike 5 kohasele õigusele nõuda, et tema teenistuses olev arst saaks ametniku läbi vaadata, mis võimaldab institutsioonil saata ametnik omal algatusel puhkusele, kui see on vajalik tema tervisliku seisundi tõttu.

86 Kuid parlament ei tõenda ega isegi väida, et eelmises punktis meenutatud erilises olukorras oleks pärast komitee arvamusest teada saamist tehtud konkreetseid pingutusi, et veenda hagejat minema arstlikule läbivaatusele. Muu hulgas ei ole vaidlustatud otsuses selle kohta arvamusest hoolimata märget ning selles ei leidu ühtegi põhjendust, mis õigustaks igasuguse meditsiinilise uuringu puudumist.

87 See, et hageja eest nii hoolitsemata jäeti, on seda mõistetamatum, et kui vaidlustatud otsus oli juba tehtud, ei kõhelnud parlament pärast seda, kui hageja oli käinud meditsiinitalituse vastuvõtul, volitamast 2009. aasta augustis psühhiaatrit hagejat läbi vaatama. Parlamendi viimati nimetatud otsus, mille ta tegi vaevalt kuu aega pärast vaidlustatud otsust, kinnitab vajadust hageja arstliku läbivaatuse järele ja osutab sellest tulenevalt vaidlusaluse teenistusest vabastamisega lõppenud menetluse puudustele.

88 Hageja arstlik läbivaatus oleks aga pidanud aset leidma enne, kui tehti kavatsetud teenistusest vabastamise otsus, mis oleks võinud olla õigustatud, kui läbivaatuse teinud arst oleks tõepoolest välistanud hagejale etteheidetava käitumise meditsiinilised põhjused.

89 Kõike eeltoodut arvesse võttes ja ilma et oleks vaja teha otsust hageja poolt 27. aprillil 2010 esitatud tõendi vastuvõetavuse kohta, tuleb tõdeda, et parlament ei teinud kõike võimalikku, et kummutada esinenud kahtlus hageja ametialaste raskuste meditsiinilise päritolu kohta, ning rikkus seega hoolitsemiskohustust ja järelikult sise-eeskirja artiklit 8.

90 Seega tuleb esimese väitega nõustuda, ilma et oleks vaja kaaluda teisi hageja esitatud väiteid, ja sellest tulenevalt vaidlustatud otsus tühistada.

Kahju hüvitamise nõue

91 Hageja palub talle väidetavalt tekkinud mittevaralise kahju hüvitamiseks välja mõista 15 000 euro suurune summa.

92 Parlament rõhutab, et hageja ei ole kuidagi täpsustanud, milles seisneb tema poolt väidetavalt kantud kahju, ning leiab seetõttu, et hageja nõue ei ole vastuvõetav.

93 Teise võimalusena leiab ta, et hageja ei ole tõendanud etteheidetavate toimingute õigusvastasust.

94 Sellega seoses on keeruline vaidlustada seda, et eespool punktis 87 tuvastatud parlamendi õigusvastane käitumine on hagejale mittevaralist kahju tekitanud.

95 Ometi võib õigusvastase akti tühistamine, mis kehtib *ab initio*, olla iseenesest asjakohane ja põhimõtteliselt piisav hüvitis igasuguse mittevaralise kahju eest, mida see akt võis tekitada (Euroopa Kohtu 9. juuli 1987. aasta otsus liidetud kohtuasjades 44/85, 77/85, 294/85 ja 295/85: Hochbaum ja Rawes *vs.* komisjon, EKL 1987, lk 3259, punkt 22; Esimese Astme Kohtu 9. novembri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-116/03: Montalto *vs.* nõukogu, EKL AT 2004, lk I-A-339 ja II-1541, punkt 127, ja Esimese Astme Kohtu 6. juuni 2006. aasta otsus kohtuasjas T-10/02: Girardot *vs.* komisjon, EKL AT 2006, lk I-A-2-129 ja II-A-2-609, punkt 131; Üldkohtu 8. mai 2008. aasta otsus kohtuasjas F-6/07: Suvikas *vs.* nõukogu, EKL AT 2008, lk I-A-1-151 ja II-A-1-819, punkt 151), kui hageja ei tõenda, et on kannatanud sellist mittevaralist kahju, mis on tühistamise aluseks olnud õigusvastasusest eraldiseisev ja mida ei ole võimalik tühistamisega täielikult hüvitada (vt selle kohta, Euroopa Kohtu 7. veebruari 1990. aasta otsus kohtuasjas C-343/87: Culin *vs.* komisjon, EKL 1990, lk I-225, punktid 27 ja 28).

96 Käesoleval juhul võis hageja tunnetada ebaõiglust, tunda frustratsiooni või ebakindlust, kuid see kahju hüvitati asjakohaselt ja piisavalt neid tundeid põhjustanud vaidlustatud otsuse tühistamisega.

97 Järelikult tuleb kahju hüvitamise nõue jätta rahuldamata.

Kohtukulud

98 Kodukorra artikli 87 lõike 1 alusel, ilma et see piiraks kodukorra teise osa kaheksanda peatüki teiste sätete kohaldamist, kannab kaotaja pool kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Sama artikli lõige 2 sätestab, et kui õiglus seda nõuab, võib Avaliku Teenistuse Kohus otsustada, et kaotaja pool kannab vaid osa kohtukuludest või et ta ei kanna neid üldse.

99 Käesoleva kohtuotsuse põhjendustest tuleneb, et kaotaja pool on põhiosas parlament. Lisaks on hageja oma nõuetes sõnaselgelt nõudnud kohtukulude väljamõistmist parlamendilt. Kuna käesoleva kohtuasja asjaolud ei õigusta kodukorra artikli 87 lõike 2 sätete kohaldamist, tuleb kõik kohtukulud mõista välja parlamendilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

AVALIKU TEENISTUSE KOHUS (teine koda)

otsustab:

1. Tühistada Euroopa Parlamendi 6. juuli 2009. aasta otsus, millega vabastati U teenistusest.

2. Ülejäänud osas jätta hagi rahuldamata.

3. Mõista kõik kohtukulud välja parlamendilt.

Tagaras Van Raepenbusch Rofes i Pujol

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 28. oktoobril 2010 Luxembourgis.

Kohtusekretär W. Hakenberg
Koja esimees H. Tagaras